

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobkyně: **nezl. A. N.**, narozená dne x
zastoupena zákonným zástupcem x
oba bytem x

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 4. 2020 č.j. MPSV-2020/81315-911

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 22. 4. 2020 č.j. MPSV-2020/81315-911 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky - krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 22. 7. 2019 č.j. 1154554/19/AB. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobkyně o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Žalobkyně je

držitelkou průkazu osoby se zdravotním postižením označeného symbolem ZTP a žádala o průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem ZTP/P.

2. V žalobě žalobkyně namítala, že závěr obsažený v posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „PK MPSV“) a v napadeném rozhodnutí je jen těžko přezkoumatelný a nepřesvědčivý. Vyhláška č. 388/2011 Sb., o provedení některých ustanovení zákona o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením, jednoznačně definuje, co se rozumí neúplnou (praktickou) nevidomostí obou očí pomocí měřitelných oftalmologických parametrů v podobě zrakové ostrosti. V posudku však není vůbec vysvětleno, zda měřitelné oftalmologické parametry u žalobkyně uváděné v lékařských zprávách jsou opravdu lepší než hodnoty, kterými je definována praktická nevidomost obou očí. Pokud posudkový lékař v posudku neuvede, jaké hodnoty byly zjištěny z lékařských zpráv, jak tyto hodnoty převedl do podoby, aby je bylo možné porovnat s hodnotami uvedenými v právních předpisech, a k jakým výsledkům došel při jejich porovnání, nelze ověřit, zda postupoval správně a nezbyvá než takovému posudku pouze věřit. Žalobkyně souhlasí, že PK MPSV zná a umí objektivizovat zdravotní poruchy a postižení, jejich kvalifikaci a kvantifikaci, interpretovat odborné lékařské nálezy ze všech klinických medicínských oborů, umí zhodnotit zjištěné údaje a informace ve vztahu k posuzovanému jedinci. Ovšem je nezbytné, aby užití těchto dovedností uměla také v posudku popsat tak, aby byl srozumitelný i pro někoho, kdo není posudkovým lékařem. V opačném případě se takový posudek a na základě něho vydané rozhodnutí stává nepřezkoumatelným. V posudku se uvádí, že silnou slabozrakost „lze v kombinaci s ostatními očními vadami hodnotit jako srovnatelnou s oboustrannou těžkou ztrátou“. Vůbec však nebyla řešena otázka, jaký dopad má kombinace silné slabozrakosti a ostatních očních vad na schopnost žalobkyně se orientovat. V § 34 odst. 4 větě poslední zákona č. 329/2011 Sb., o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením (dále též „zákon o poskytování dávek“), je zvláště těžké funkční postižení orientace a úplné postižení orientace vymezeno jako stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru. Pokud se tedy posudkový lékař nezabýval otázkou, zda žalobkyně je, nebo není schopna se samostatně orientovat v exteriéru, nebyla zjištěna základní podmínka pro přiznání nebo nepřiznání průkazu ZTP/P. Z posudku ani z rozhodnutí žalovaného neplyne, že by se někdo zabýval funkčním dopadem zdravotního stavu žalobkyně na její schopnost orientovat se, čímž došlo k porušení § 34 odst. 4 a § 34b odst. 1, 2 a 3 zákona o poskytování dávek. Žalobkyně proto navrhla zrušit napadené rozhodnutí.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že hodnoty zrakové ostrosti v posudku jednoznačně uvedeny jsou, nejsou však vyjádřeny zlomkem ($1/60$, $3/60$) jako ve vyhlášce, ale desetinným číslem ($0,1$; $0,02$), jež jednotlivým zlomkům odpovídá. Jedná se o vyjádření téhož jiným způsobem, jde o jednotnou klasifikaci zrakových postižení. Zraková ostrost $0,1$, prokázaná u žalobkyně, odpovídá ostrosti $6/60$ a jde o hraniční hodnotu mezi střední a silnou slabozrakostí. Těžká ztráta zraku, která byla v případě žalobkyně funkčně uznána s ohledem na další zrakové vady, se pohybuje v rozmezí $3/60$ ($0,05$) - $1/60$ ($0,02$). Praktická nevidomost se pohybuje od hodnoty $1/60$ ($0,02$) níže. PK MPSV dle žalovaného hodnotila zdravotní stav žalobkyně srozumitelně s jednoznačně vyjádřenými hodnotami zrakové ostrosti a hodnotila zrakové postižení o

stupeň níže (těžká ztráta zraku místo silné slabozrakosti) právě s ohledem na další zrakové vady. Posudková komise hodnotila zdravotní stav žalobkyně na základě dostupné zdravotní dokumentace a doložených lékařských zpráv a spolehlivě vysvětlila důvody, pro něž postižení žalobkyně nelze hodnotit podle odst. 3 přílohy č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. Podle žalovaného je posudek dostatečně přesvědčivý a komplexní pro to, aby mohl být podkladem pro jeho rozhodnutí. Žalovaný proto navrhl žalobu zamítnout.

4. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále též „s. ř. s.“), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
5. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobkyně prostřednictvím svého zákonného zástupce dne 29. 4. 2019 podala správnímu orgánu I. stupně žádost o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením. Dne 27. 6. 2019 posudková lékařka Pražské správy sociálního zabezpečení zpracovala posudek, podle něhož je žalobkyně osobou s těžkým funkčním postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek, nejde o osobu se zvlášť těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace včetně osob s poruchou autistického spektra ve smyslu § 34 odst. 4 téhož zákona. Správní orgán I. stupně proto rozhodnutím ze dne 22. 7. 2019 č.j. 1154554/19/AB žádost žalobkyně zamítl. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. PK MPSV v rámci odvolacího řízení zpracovala posudek ze dne 12. 3. 2020, podle něhož k datu vydání napadeného rozhodnutí šlo o osobu s těžkým postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 3 zákona o poskytování dávek. Nešlo o osobu se zvlášť těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace, včetně osob s poruchou autistického spektra, ve smyslu § 34 odst. 4 cit. zákona. Šlo o zdravotní stav neuvedený v příloze č. 4 k vyhlášce č. 388/2011 Sb., ale svým funkčním postižením odpovídal nebo byl svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v bodě 2 písm. l) této přílohy, nešlo o zdravotní stav uvedený v bodě 3 cit. přílohy ani o zdravotní stav, který svým funkčním postižením odpovídal nebo byl svými funkčními důsledky srovnatelný se zdravotním stavem uvedeným v bodě 3 cit. přílohy. Jako diagnostický souhrn je uvedena střední až silná slabozrakost očí (0,1) při hypermetropii s astigmatismem, achromatopsie, světloplachost a pedes planovalgi. Podle předmětného posudku dominující u žalobkyně bylo zrakové postižení při hypermetropii a astigmatismu. Dle nálezu doloženého zákonným zástupcem byl na pravém i levém oku prokázán vizus 0,1, což odpovídalo hranici střední až silné slabozrakosti. U posuzované dívky nebyla prokázána praktická nevidomost se zrakovou ostrostí menší než 0,02 či úplná nevidomost. S ohledem na ostatní oční vady, zejména světloplachost, komise hodnotila zdravotní postižení zcela maximalisticky jako funkčně srovnatelné s těžkou ztrátou zraku. Významnější psychické či motorické postižení, které by mělo dopad na funkční omezení pohyblivosti či orientace, prokázáno nebylo. PK MPSV uzavřela, že zdravotní postižení neodpovídalo ani nebylo

funkčně srovnatelné s odst. 3 přílohy 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., ale zdravotní postižení bylo funkčně srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v odst. 2 písm. l) cit. přílohy vyhlášky. Námitky uvedené v odvolání neměly s ohledem na dokladovaný stupeň zdravotního postižení vliv na změnu posudkového závěru. Lékařské nálezy doložené v průběhu odvolacího řízení byly náležitě vyhodnoceny. Objektivní vyšetření vizu v nich uvedeného korelovalo s výsledkem posouzení, a to po zohlednění dalších zrakových postižení. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 22. 4. 2020 č.j. MPSV-2020/81315-911 bylo odvolání žalobkyně zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrzeno. Žalovaný do odůvodnění svého rozhodnutí převzal závěry obsažené v posudku PK MPSV.

6. Podle § 34 odst. 4 zákona o poskytování dávek *nárok na průkaz osoby se zdravotním postižením označený symbolem „ZTP/P“ (průkaz ZTP/P) má osoba se zvlášť těžkým funkčním postižením nebo úplným postižením pohyblivosti nebo orientace s potřebou průvodce, včetně osob s poruchou autistického spektra. Zvlášť těžkým funkčním postižením pohyblivosti a úplným postižením pohyblivosti se rozumí stav, kdy osoba je při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu schopna chůze v domácím prostředí se značnými obtížemi, popřípadě není schopna chůze, v exteriéru není schopna samostatné chůze a pohyb je možný zpravidla jen na invalidním vozíku. Zvlášť těžkým funkčním postižením orientace a úplným postižením orientace se rozumí stav, kdy osoba při dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu není schopna samostatné orientace v exteriéru.*
7. V § 34b zákona o poskytování dávek je stanoveno:
*„(1) Při posuzování schopnosti pohyblivosti a orientace pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením se hodnotí a) zdravotní stav a funkční schopnosti fyzické osoby, b) zda jde o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, c) zda jde o podstatné omezení schopnosti pohyblivosti nebo orientace a závažnost funkčního postižení.
(2) Prováděcí právní předpis stanoví, které zdravotní stavy lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace.
(3) Při posuzování podstatného omezení schopnosti pohyblivosti a orientace u zdravotního stavu, který není uveden v prováděcím právním předpise, se hodnotí, kterému ze zdravotních stavů v něm uvedených funkční postižení odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné.
(4) Funkčními schopnostmi se rozumí tělesné, smyslové a duševní schopnosti, znalosti a dovednosti nezbytné pro schopnost pohyblivosti a orientace. Při posuzování se funkční schopnosti fyzické osoby porovnávají se schopnostmi stejně staré fyzické osoby bez znevýhodnění a hodnotí se s využitím běžně dostupných kompenzačních pomůcek.
(5) Při hodnocení závažnosti funkčního postižení pohyblivosti a orientace pro účely nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením se vychází z poruchy funkčních schopností s nejvýznamnějším dopadem na schopnost pohyblivosti nebo orientace.“*
8. Výčet zdravotních stavů, jež lze považovat za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace ve smyslu citovaného zákona, je obsažen v příloze č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. Nejedná se o výčet uzavřený, neboť § 34b odst. 3 zákona o poskytování dávek výslovně stanoví, že za poruchu pohyblivosti a orientace lze pro účely přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením považovat i takový zdravotní stav, který není uveden v prováděcí vyhlášce. V takovém případě je nezbytné hodnotit,

kterému ze zdravotních stavů uvedených v prováděcí vyhlášce funkční postižení odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné.

9. Podle přílohy 4 bodu 2 písm. l) vyhlášky č. 388/2011 Sb. za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni těžkého funkčního postižení pohyblivosti a orientace lze považovat oboustrannou těžkou ztrátu zraku, kterou se rozumí zraková ostrost s korekcí, kdy maximum je menší než 3/60, minimum lepší než 1/60. Podle bodu 3 písm. j) téže přílohy cit. vyhlášky za podstatné omezení schopnosti pohyblivosti a orientace na úrovni zvlášť těžkého funkčního postižení nebo úplného postižení pohyblivosti a orientace lze považovat neúplnou (praktickou) nevidomost obou očí, kterou se rozumí zraková ostrost s nejlepší možnou korekcí 1/60, 1/50 až světlocit se správnou světelnou projekcí nebo omezení zorného pole do 5 stupňů kolem centrální fixace, i když centrální zraková ostrost není postižena, nebo úplnou nevidomost obou očí, kterou se rozumí ztráta zraku zahrnující stavy od naprosté ztráty světlocitu až po zachování světlocitu s chybnou světelnou projekcí.
10. K posuzování nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením Nejvyšší správní soud kupříkladu v rozsudku ze dne 8. 11. 2018 č.j. 10 Ads 248/2017-61 uvedl: „Posouzení míry pohyblivosti a orientace je otázkou odbornou, medicínskou, a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení (dále jen „zákon o organizaci a provádění sociálního zabezpečení“), posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Podle § 8 odst. 1 písm. e) zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení okresní správy sociálního zabezpečení posuzují zdravotní stav a pracovní schopnost fyzických osob pro účely sociálního zabezpečení a pro účely poskytnutí dávek a průkazu osoby se zdravotním postižením podle jiných právních předpisů při zjišťovacích a kontrolních lékařských prohlídkách. Za tím účelem posuzují schopnost pohyblivosti a orientace pro účely řízení o přiznání průkazu osoby se zdravotním postižením.
- Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. a v případě potřeby může uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství.
- Ani správní soud si tedy nemůže učinit úsudek o zdravotním stavu a pracovní schopnosti účastníka řízení sám. K odborným lékařským otázkám je vypracováván posudek, který soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., zejména zda splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti. Hodnotí, zda se posudek vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, včetně těch, jež namítá posuzovaná osoba, a zda je z nich zřejmé, že zdravotní stav byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace. Posudkový závěr musí být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý a srozumitelný i pro správní soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné

lékařské znalosti. Soud ověřuje, zda daný posudek je úplný a přesvědčivý ve výše uvedeném smyslu (viz např. rozsudek NSS ze dne 4. 10. 2017, čj. 8 Ads 136/2017-35).“

11. Jak plyne z právní úpravy i shora odkazované judikatury, Městský soud v Praze není oprávněn učinit si sám úsudek o zdravotním stavu žalobkyně. Hodnotí však posudek zpracovaný PK MPSV v rámci odvolacího řízení z hlediska jeho úplnosti a přesvědčivosti. Těmto požadavkům předmětný posudek PK MPSV ze dne 12. 3. 2020 dle závěru soudu v nyní posuzovaném případě nedostál.
12. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí především řádně neodůvodnila, proč zdravotní stav žalobkyně „*neodpovídal ani nebyl funkčně srovnatelný s odst. 3 přílohy 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb., ale zdravotní postižení bylo funkčně srovnatelné se zdravotním postižením uvedeným v odst. 2 písm. l) výše citované příl. vyhl.*“ PK MPSV sice uvedla, že u žalobkyně byl na pravém i levém oku prokázán vizus 0,1 (tedy 1/10), což odpovídalo hranici střední až silné slabozrakosti a nebyla prokázána praktická nevidomost se zrakovou ostroť menší než 0,02 či úplná nevidomost, v posudku však není řádně odůvodněn závěr, proč ani přes přihlédnutí k ostatním očním vadám (jejichž existenci PK MPSV připustila) nebylo zdravotní postižení funkčně srovnatelné právě se zdravotním postižením dle bodu 3 písm. j) přílohy č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. Z posudku se tedy nepodává, jaký konkrétní vliv mají ostatní oční vady na zdravotní stav žalobkyně, resp. na její schopnost samostatné orientace v exteriéru.
13. Soud v této souvislosti podotýká, že zdravotní stav žalobkyně je třeba hodnotit zejména z hlediska schopnosti samostatné orientace v exteriéru (§ 34 odst. 4 zákona o poskytování dávek). Přestože žalobkyně již v žádosti o změnu nároku na průkaz osoby se zdravotním postižením doručené správnímu orgánu I. stupně dne 29. 4. 2019 výslovně namítala, že „*je prakticky nevidomá, jelikož její orientace v prostoru je bez pomoci – asistence jiné osoby – prakticky nemožná*“ a že „*je již starší – v nižším věku potřebují asistenci a pomoc všechny děti, ale teď již bude školní a tam již děti stejného věku asistenci nepotřebují, u ní to však není možné*“, PK MPSV v předmětném posudku (jakož ani žalovaný v napadeném rozhodnutí) se nevypořádala s touto argumentací a vůbec nehodnotila, nakolik je žalobkyně schopna či neschopna samostatné orientace v exteriéru. Stejně tak PK MPSV (jakož ani žalovaný) neporovnála funkční schopnosti žalobkyně se schopnostmi stejně staré fyzické osoby bez znevýhodnění, čímž postupovala v rozporu s § 34b odst. 4 zákona o poskytování dávek.
14. Jak plyne ze shora uvedeného, posudek PK MPSV v řízení před správními orgány a následně i v řízení před soudem je stěžejním důkazem, na nějž je soud při nedostatku odborné erudice odkázán, a proto je zapotřebí klást zvýšený důraz na jeho jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost. Posudek však lze považovat za úplný a přesvědčivý jen v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným žalobcem a tyto své posudkové závěry jednoznačně a konkrétně zdůvodní. Případné chybějící či nepřesně formulované náležitosti posudku způsobující jeho nepřesvědčivost nebo neúplnost přitom nemůže soud nahradit vlastní úvahou, jelikož pro to nemá potřebnou odbornou erudici (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2015 č.j. 4 Ads 263/2014-60).

15. Žalovaný, který odpovídá za to, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), pochybil, když aproboval neúplný a nepřesvědčivý posudek PK MPSV a bez dalšího potvrdil rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobkyně. Žalovaný, resp. PK MPSV, bude v dalším řízení na základě dostatečného množství (pokud možno většího množství, než jak učinila v nyní posuzované věci) aktuálních lékařských zpráv a případných dalších podkladů úplně a přesvědčivě hodnotit veškeré oční vady žalobkyně na její schopnost samostatné orientace v exteriéru. Přitom se bude zabývat porovnáním jejích funkčních schopností se schopnostmi stejně staré fyzické osoby bez znevýhodnění. Na základě tohoto posouzení rozhodne, kterému ze zdravotních stavů uvedených v příloze č. 4 vyhlášky č. 388/2011 Sb. funkční postižení žalobkyně odpovídá nebo je s ním funkčními důsledky srovnatelné. Žalovaný, resp. PK MPSV, pak svoje závěry řádně, dostatečně a přesvědčivě odůvodní.
16. Ze všech výše uvedených důvodů soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí (§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.). Současně soud vyslovil, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Správní orgán je v dalším řízení vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně sice má právo na náhradu nákladů řízení proti žalovanému, v řízení však byla osvobozena od soudního poplatku (§ 11 odst. 1 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích] a ze soudního spisu se nepodává, že by jí vznikly důvodně vynaložené náklady soudního řízení. Proto soud žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 1. července 2021

JUDr. Marcela Rousková, v.r.
samosoudkyně